

“Compondre és una tasca àrdua, però sóc molt cabut”

per l'Institut Valencià de la Música per al festival Xàbiajazz 2007, va acaparar distincions pertot arreu. Per a aquest projecte va convidar a cantar Miguel Poveda, igual que per a *Ademuz* (1995) va convidar Enrique Morente. La relació amb el flamenc ha estat una constant des de llavors, però també ha posat accent jazzístic a la música renaixentista i al cant gregorià, s'ha relacionat amb el *hip hop* i el *funk* i ara estudia les músiques del Magrib per a les seues classes en la Berklee.

“Hi ha qui considera que les meues composicions per a flamenc són diferents de les de jazz, però jo crec que no”, assegura. “És la mateixa aproximació, amb una sèrie d'acords i em deixe portar o imbuir per l'atmosfera, que és el que faig quan toque jazz i improvise. En el fons és el mateix, encara que canvien les formes o els ritmes”. La clau de la seua filosofia és que “el jazz és universal i pot enriquir qualsevol música amb què s'associe”. I la tendència actual és, segons sembla, a associar-se. En una entrevista publicada per la revista de *Xàbiajazz*, Sambeat considerava que “vivim una època de nacionalismes en el jazz” i ho veu com una “tendència natural, tal vegada com ja va ocórrer amb la música clàssica en el segle XIX, amb Bartok i altres”. Èmfasi en la iden-

titat davant de la globalització? “Probablement tinga a veure amb una afirmació de la identitat”, accepta, “però en el sentit de pensar que mai no tindràs una veu pròpia i tan personal tocant estàndards del jazz com marcant un accent propi que tinga a veure amb les teues arrels. Ací tenim molta sort de tenir una música tan rica com el flamenc”.

Perico Sambeat compon sense parar, però també practica estàndards sense parar. “Com-

big band que no siga flamenc, perquè a poc a poc vaig escrivint coses i potser en el futur treballa amb cordes. Veurem, deixe que les coses fluïsqen”.

Respecte al jazz valencià considera que “cada vegada hi ha més nivell, alguns dels meus músics favorits estan ací”. “Però no sé si aquesta societat, València en particular, està a l'altura dels seus músics”, confessa. “El pressupost per a ajudes discogràfiques a Catalunya és 10 vegades més alt que el d'ací i no hi ha un auditori amb programació contínua de jazz com allà. El Palau de la Música es limita a fer un festival anual on els valencians han de tocar a taquilla. Cal llevar-se el barret davant del festival que va organitzar fa poc un club privat com el Jimmy Glass, sense cap ajuda pública, i comptant amb músics valencians a caixet. No aspire que siga com París, on un 35% de la programació ha de ser francesa i el músic està protegit, però sí, almenys com Barcelona”.

A Barcelona resideix el trombonista valencià Carlos Martín, el primer àlbum del qual, gravat a Nova York, ha tingut també amb la col·laboració de Sambeat i està a punt d'aparèixer. També veurà la llum enguany el nou àlbum de la Seda-jazz que dirigeix Francisco Blanco i on figuren temes arreglats per Sambeat i pel també saxofonista Jesús Santandreu. La col·laboració amb músics valencians és permanent. “Ací hi ha una bona cultura jazzística des de fa temps, però”, puntualitza, “cal alimentar-la perquè no llanguisca”.

pondre és una tasca àrdua, però sóc molt cabut. Cada nota d'un dels meus temes és un part. Tots passen severos controls de qualitat i al final ho trac a la llum perquè estan mig bé. Però mai no oblide d'on ve la meua música, en ma casa practique només estàndards, em pose el metrònom, em grave i ho escolte i dic, açò sí i açò no”. No es planteja objectius a llarg termini. “Sé que prompte o tard faré un disc de

UN PAÍS DE PARAULES

Les tenebres de la gosadia

LES MANS DE LA DEIXEBLA

Anna Moner
Edicions Bromera
Alzira, 2011
228 pàgines

Francesc Calafat

El bateig literari d'Anna Moner és una bona sorpresa. *Les mans de la deixebra*, premi Enric Valor, és una proposta potent i suggeridora que, amb l'evocació de l'univers de Frankenstein, ens transporta a la temptació faustica, a l'exploració dels límits i als problemes de l'excés. El període no podia ser més adient: el segle XVIII, època en què l'anatomia i la cirurgia viuen una forta embranzida. El personatge que irradia la trama és Fabrizio Scorza, lliurat a combatre els prejudicis i les teories fantasioses sobre el funcionament del cos. Pertany al llinatge de metges que dissequen l'interior de l'ésser humà per conèixer-ne els mecanismes, descobrir-ne els components interns que l'erosionen.

Per a aquells metges, formular les lleis que regeixen la vida

és camí per accedir a les veritats fonamentals. La matèria està carregada de psicologia o espiritualitat, ja que, en darrer terme, és un reflex de Déu. Per a Scorza, les anomalies físiques no eren cap aberració ni cap cosa demoníaca, eren producte de l'atzar, una singularitat que calia respectar. El subjuga la bellesa de la deformitat, allò únic que integra l'impossible i el prohibit, i que origina figures atordidores i úniques. El periple biogràfic del metge és una immersió total en la mort i en les deformitats per a extraure'n vida i compensar, ni que siga mínimament, les mancances de la biologia. És una opció sacrificada, torbadora, però també fascinant, perquè és una aventura per geografies desconegudes. El viatge culmina a València i amb la descoberta de Brunel·la, que reuneix allò que més l'enlluerna. El metge la prepara perquè preserve i desenvolupe els seus coneixements. Per a protegir-la de la societat, la fa viure en una bambolla, al marge de l'espantosa vida quotidiana.

Quan falta el mestre, la protagonista es concentra en el seu miratge, un espiral on passat i

present, desig i somni s'encadenen en una realitat sense retorn. Figura obsessiva i sense escrits pols que fa el que siga per dur a terme els objectius. Encara que és una baula del seu valedor, el seu univers ja és un altre, és un terreny clos, sense déu, però poblat d'esperits i dimonis i amb els efectes ennoblidors i embrutidors de la natura. A causa del seu caràcter, l'ajudant esdevé un supervivent, una ombra d'aspecte horripilant i costums insòlits, però que malgrat tot conserva un punt de tendresa i humanitat. Els tres personatges són tres angles d'una mateixa figura.

Els punts forts de novel·la són la història absorbent que encadena uns personatges plens de plecs i la creació d'un clima embolcallador, de reverberacions simbòliques, opressiu i tenebrós per la combinació i el contrast de bellesa i monstruositat, de luxúria, morbositat i terror, enmig d'escenes saturades per la descomposició i les aromes florals. Per la força amb què Anna Moner basteix aquest relat desasossegador *Les mans de la deixebra* és un títol que paga la pena recordar.

A LA LLETRA

Estalviar

Albert Garcia i Hernández

Estalviar: “No consumir, no despendre, no emprar (alguna cosa)”. A la mentida de l'estalvi de la cosa pública cal afegir la perversió de fer-ho només contra els ciutadans, fins i tot contra els funcionaris, mai contra la resta (gestora) d'aquesta cosa pública: aquells que la governen.

La sèrie d'exemples es multiplica cada dia.

Un exemple: quant costaria gestionar administrativa-ment tot un barri habitat per més de 10.000 persones, de les quals del 30 al 40% estan a l'atur i el 70% per sota del llindar de pobresa? Ni idea. Però les xifres serien espectaculars. Sempre es pot demanar el típic estudi caríssim, un més, a qualsevol afavorit subcontractat. Aquest barri s'anomena Parc Alcosa, a 8 km. de la ciutat de València.

Un barri que gestiona autònomament els serveis que l'administració denega: neteja, reciclatge, iniciatives econòmiques de supervivència, acció social, formació, ocupació en règim de cooperativa, creació de 120 llocs de treball i un llarg etcètera. Tasques que funcionen dins d'un marc jurídic de subvencions que s'han tallat des de fa sis mesos. Quina és la quantitat que Ajuntament i Generalitat els deu? 320.000 euros. Ho traduïm en despeses de dietes, cotxes oficials, sous i complements de la classe política? Més fàcil: la meitat del què va costar la pantalla de l'hospital La Fe, que ara no funciona.

Quin és el problema, doncs? Potser que es tracta d'un exemple perillós, que mostra com podrien ser de diferents les coses.

La gent del barri involucrada cobra un sou igual, faça la tasca que faça: al voltant dels 1.000 euros. L'assemblea, a banda de participativa, és decisòria. Decisòria, què has dit! La solidaritat és un concepte viu. Ara es manté la lluita perquè propietaris de locals o proveïdors han ajornat els cobraments. Alguns dirigents estan en vaga de fam per a reivindicar el que és seu.

Com estalviaria l'administració en aquest cas? Amb subcontractes, perquè, ja se sap, la gestió privada és la millor. Ja hem vist com n'és de millor, sobretot per als propietaris de la gestió privada.

Un dels membres de la Coordinadora de Kolektivos del Parke ens deia: “Allò que fot l'amo és que el miren als ulls”. Qui sap si és per això, mirar als ulls dels banquers, que Islàndia continua amagada i silenciada en la reunió de Davos. Exemples que cal amagar, silenciar... estalviar.